

ligt for Indenrigsministeren ved denne 2den Behandling at være tilstede, hvilket han ikke troede var absolut nødvendigt, da der ikke var stillet Ændringsforslag til hans Budget. Med Hensyn til en Udtalelse, der navnlig fremkom fra den ærede Landstingsmand, som sidst havde Ordet, skal jeg uden i Øvrigt at indlade mig paa selve Realiteten i Spørgsmaalet, blot gjøre en Bemærkning, der — det vil jeg tilføie — ingenlunde er i Strid med, men kun er en Udydeliggjørelse af, hvad det ærede Medlem sagde. Det var et ganske eiendommeligt Tilfyn, der var forefremmen ved Forordningen af 1810; i dens § 2 hedder det om dette Tilfyn, at det ikke skal gaa ud paa at forbyde disse Indretningers Sværskettelse eller Vedblivelse, men at Planerne til eller Lovene for dem skulle nyie undersøges og prøves af denne Komite. Det er det Eiendommelige derved; der var ganske vist forefremmet en Prøvelse, og Resultatet af denne Prøvelse skulde bekendtgjøres af Komiteen i de offentlige Tidender, men man var ikke gaaet saa vidt, at dersom Komiteen fra raadede slige Indretninger eller erkjendte dem for uhenigtsmæssige og skadelige, maatte de ikke træde i Virksomhed. Det var Forholdet. Hvad Ophevelsen angaar, et Punkt, jeg i Øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa, tror jeg, at Thinget nærmest maa have faaet det Indtryk af det ærede Medlems Udtalelse, at det var de i Komiteen i 1810 indtraadte Medlemmers Død, der havde foranlediget Spørgsmaalet om en Forandring. Men det kunde jeg piblikkelig sige mig selv, at det ikke kunde være Meningen, thi saa seigtvode kunde de Medlemmer, der indtraadte i Komiteen i 1810, ikke have været, at det først var disses Død, altsaa 50 Aar efter deres Indtrædelse, der foranledigede Forandringen. Det var andre ærede Medlemmer, der senere indtraadte, hvis Død foranledigede Ophevelsen, men det fik man ikke Indtrykket af ved det ærede Medlems Foredrag.

Dr. Masenius: Jeg vil blot med et Par Ord give tilkjende, at jeg for mit Vedkommende vilde anse det for meget uheldigt, om det Offentlige vilde gribe ind i den private Virksomhed og Foretagelsesaaend, der rundt omkring til stor Velsignelse er kommen tilstede i et stort Omfang ved, at man har oprettet Sygekasser, Sparekasser, Forsørgelseskasser, Alderdomsforsørgelseskasser og mange andre slige Kasser. Dette kan kun ske derved, at private Folk paatage sig det; det kan kun ske, naar de selv raade, og ingen Anden blander sig ind i Sagen.

Finantsministeren: Den ærede Landstingsmand for 10de Kreds (Sessen) har mindet mig om, at der var et Punkt i hans Uttringer, til hvilket jeg ikke havde søiet nogen Bemærkning, men som jeg gjerne skal bevære. For saa vidt han antydede nogen Tvivl om, hvor vidt den

gamle Bestemmelse fra 1810 skulde kunne hæves ved kongelig Anordning, altsaa uden Lov, skal jeg, skjøndt jeg ikke har nogen umiddelbar Opfordring til at omtale det, sige, at ifølge min personlige Opfattelse har jeg ikke den mindste Tvivl om, at denne Anordning af 1810 fuldstændig konstitutionelt gylbigt kunde hæves ved kongelig Anordning. Vi maa erindre, at den Forskel, som nu bestaar mellem en Lov — det, der kun kan vedtages af Konge og Rigsdag i Forening — og en Anordning, altsaa hvad der udgaar fra Kongens Anordningsmyndighed alene, er søt og kommen til Verden med Grundloven, og det er ingenlunde giuet, at der i alle de Tilfælde, hvor der førend 1849 er brugt Anordningsformen, i denne Anordningsform skulde gjenme sig Lovsindhold. (Sessen: Men Ophevelsen!) Spørgsmaalet er naturligvis, om Indholdet af en tidligere Anordning er saaledes, at, hvis det nu skulde vedtages, saa behøvedes der en Lov dertil, eller om Indholdet er saaledes, at det kunde fastsettes ved en kongelig Anordning. Og nu maa jeg erklære, at dersom Indholdet af Anordningen efter sin Natur, den Gang Anordningen blev givet, ingenlunde havde en saadan Karakter, at det kunde sammenstilles med, hvad der nu vilde træde Lovsform, kan den blotte Anordningsform ikke medføre, at Indholdet paa Grund af Anordningens Ophevelse kommer ind under Lovgivningsmagten. Spørgsmaalet er naturligvis, om Indholdet falder ind under administrativ Foranstaltning eller om det efter sin Natur skal have Lovgivningskarakter. Man har været af den Mening, at det ikke kunde anses for at høre under Lovgivningens Omraade, og jeg maa tilsaa, at det forekommer mig ganske rigtigt.

Sessen: Jeg skal naturligvis ikke fortsætte Forhandlingen om dette Punkt længere, men jeg vil dog tillade mig at sige, at vi jo ere blevene meget vant til her i Rigsdagen, at Regjeringen har været yderst forsigtig med Hensyn til Ophevelsen af Love eller Anordninger uden Rigsdagens Medvirkning. Om det er rigtigt, som den ærede Minister mener, at der i denne Anordnings foretagne Karakter har ligget en særlig Grund til, at Regjeringen har troet sig berettiget til uden Rigsdagens Medvirkning at ophæve den ved en kongelig Bekendtgjørelse, derom tør jeg ikke i dette Dieblik have nogen bestemt Mening.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslaget § 19:

Til Indenrigsministeriet bevilges nedenstaaende 666,608 Rd. 47 ø.
vedtoges enstemmig med 51 Stemmer.